

Sygn. akt IV CSK 540/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko Gminie M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w S. zasądził od pozwanej na rzecz powoda na podstawie art. 405 k.c. kwotę 400.440 zł z określonymi ustawowymi odsetkami i oddalił powództwo w pozostałej części.

W wyniku apelacji pozwanej Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 28 stycznia 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że w sytuacji, gdy ustalone zostało, iż powód kupił od firmy "R." dwa obiekty budowlane położone na nieruchomości pozwanej i stanowiące jej własność, a nie własność zbywcy, nie ma podstaw do przyjęcia, że to pozwana wzbogaciła się bezpodstawnie kosztem powoda o wartość tych budowli, a zatem powództwo oparte na art. 405 k.c. podlega oddaleniu.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy podmiot, który nie poniósł bezpośrednio nakładów na mienie innego podmiotu, powodujących wzrost wartości mienia innego podmiotu, może dochodzić od właściciela mienia zwrotu nakładów skutkujących wzrostem wartości mienia w oparciu o art. 405 k.c., w sytuacji gdy pomiędzy podmiotem, który poniósł faktycznie nakłady a podmiotem dochodzącym zwrotu nakładów, doszło do rozliczeń finansowych związanych z uczynionymi nakładami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, jako ogólnego, abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje oraz wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, niezbędnego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz istotnego także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 5 2002/1/11, z 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Chodzi zatem o wykazanie, że w sprawie występuje tak poważne i istotne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych, występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne. W szczególności nie przedstawił istotnych kontrowersji powstałych na

tle przedstawionego zagadnienia, jak również nie wykazał poważnego, istotnego i uniwersalnego charakteru zagadnienia oraz konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym, lecz w istocie pytaniem o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, co niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, bowiem wniosek o ich zasądzenie został zawarty w piśmie procesowym nazwanym odpowiedzią na skargę kasacyjną, jednak wniesionym po terminie przewidzianym w art. 398⁷ § 1 k.p.c., gdyż pozwana otrzymała odpis skargi kasacyjnej 2 sierpnia 2016 r., a pismo nazwane odpowiedzią na skargę kasacyjną wniosła 3 października 2016 r. Pismo to zatem nie wywołało skutków procesowych związanych z wniesieniem odpowiedzi na skargę, w tym skutku w postaci możliwości żądania zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wywołanych wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392 i 14 lutego 2012 r., II PK 139/11, nie publ.).